

Virgöl 3 Aralık

Emin Reşah

2020-12-03 13:39:40+0300

Sunucusunu güncellerken dervaze çalışmaz hale gelmişti. Ben de bu motivasyonu sözlük kısmını yeniden yapmakta buldum. Bazı tarafları eskimişti zaten. Yazılım da bakım isteyen, sağından solundan su sızdıran bir şey. Bütün insan yapısı böyle, ilişkiler böyle, makineler böyle, kurumlar böyle. *Bakım* yapmayı kimse sevmiyor. Hep yeni şeyler yapalım istiyoruz. Çünkü bakım eskilerle karşılaşmak ve onlarla hesaplaşmak demek. Sınırlarını bilmek ve varolanın içinde hareket etmek zorundasın. Geçmişin zincirleri kimsenin hoşuna gitmiyor.

Programı sadece bakım yaparak, çalışmayan kısımlarını yenileyerek kurtarabilirdim ama veri kısmını koruyup sıfırdan yazmak daha *ilginç* geldi çünkü 2015'ten beri yaptıklarımı ve o programın hatırlattığı *yapamadıklarımı* hatırlamak yerine yeni teknolojiler öğrenmek daha zevkliydi. Benim hovardalığım da bu. Sırf yeni bir şeyler olsun diye eskisini bozup yeniden yapmış da olabilirim.

Yeni ilişkiler de böyle geliyor, normal şartlar altında varolan ilişkileri düzeltmek daha kolay olması gerekirken bundan kaçıp kendimizi *yeni bir şeylere* atıyoruz. Çünkü varolanın sınırları belli, öğrenmişiz ve ne olabileceğimiz belli olmuş. Yeni birini öğrenmek, netice eskisinin *aynısı* bile olsa daha çekici geliyor bu yüzden.

Buradaki yazıları düzelten *kıymetli editörler* var. Onların gönderdiği düzeltmelere bakmanın tahmin ettiğimden büyük bir *yük* haline geldiğini farkediyorum. Onlar için okudukları yeni yazılar, benim için üzerinden yıllar geçmiş ve *bugün olsa öyle yazmazdım* dediğim yazılar. Kendimi biraz daha eskiyle başbaşa bırakacak kadar terbiye etmem lazım. Yoksa burası ebedi bir *çöplük* halinde kalıp gidecek.

Zamanımı üç kısma ayırabileceğimi farkettim: Buraya yazmak, yeni bir program yazmak gibi *üretim* işleri; ortalığı toplamak, imzalanacakları imzalamak ve sair *idame* işleri ve bir şeyler seyretmek, okumak gibi *tüketim*. Bunların bu sırada olması, yani bir günde üretimin idameden, onun da tüketimden fazla olması ideal durum. Bu her zaman mümkün olmuyor, çünkü idame ve daha kötüsü *angarya* günü alıp götürüyor. Tüketmeyi de o kadar sevmiyorum. Sonunda *üretim*e sebep olmayacaksa günü bir şeyler okuyarak, seyrederek geçirmek sıkıcı geliyor.

Mutluluğun sırrının tükettiğinden ve idame ettirdiğinden fazla üretmek

olduğunu düşünmeye başladım. Bir şeyler üretmek, ne olursa olsun, ne getirirse getirsin veya getirmesin. Belki sadece benim için böyledir, belki kendimi uyuşturmanın tek yolu bu olduğu içindir ama zamanımın büyük kısmının *kimsenin işine yaramayan* üretimlerle geçirmek bile oturup gününü insanları, kitapları, filmleri tüketerek geçirmekten daha çekici geliyor.